

Η ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Αμέτρητες γυναίκες! Ανήλικες, ενήλικες, ηλικιωμένες. Γυναίκες παντρεμένες ή ανύπαντρες, μητέρες ή άτεκνες, διαζευγμένες ή χήρες. Άλλες νοικοκυρές, άλλες εργαζόμενες, άλλες συνταξιούχοι. Πολλές με ανεπτυγμένο νου, με γνώσεις και σπουδές και πολλές με ελάχιστη μόρφωση. Γυναίκες που μεγάλωσαν στη στέρση, στην ορφάνια, στην οικονομική ανέχεια και άλλες που η ζωή τούς προσέφερε πολλά αγαθά. Άλλες μοναχοκόρες κι άλλες παιδιά μιας πολυμελούς οικογένειας, με γονείς αυστηρούς ή πολύ επιεικείς, υγιείς ψυχικά και σωματικά ή ασθενείς. Γυναίκες με παρόμοια ερεθίσματα οικογενειακά και κοινωνικά και άλλες τελείως διαφορετικές σαν προσωπικότητες, αλλά

και λόγω διαφορετικών κοινωνικών συνθηκών. Ορισμένες προικισμένες με ταλέντα και ομορφιά και ορισμένες χωρίς καμιά κλίση, χωρίς ελκυστικό παρουσιαστικό. Μπορούμε σε όλες αυτές τις γυναικείες μορφές και προσωπικότητες να εντοπίσουμε ένα κοινό στοιχείο και να το θεωρήσουμε σαν τον κεντρικό άξονα της ύπαρξής τους; Κι αν υπάρχει ένα τέτοιο στοιχείο, ποιο είναι αυτό;

Η γυναίκα είναι πάντα γυναίκα. Είναι όλο το οντολογικό πεδίο που προσωποποιείται σ' αυτήν. Είναι η δύναμη της ολοκληρωτικής δεκτικότητας, αλλά και όλα τα πεδία και υποπεδία της δύναμης αυτής, είναι η πολλή, η λίγη, η ελάχιστη δεκτικότητα. Υποπεδία που καθορίζονται σε μεγάλο βαθμό από τις συνθήκες ζωής και την προσωπικότητα της κάθε γυναίκας, τα οποία, όμως, ανάγονται όλα στο ένα αρχικό πεδίο. Η παραμονή της σε κάποιο από αυτά δε σημαίνει ότι η αληθινή της φύση δεν είναι η μεγάλη καρδιά που αγκαλιάζει τα πάντα. Σημαίνει μόνο ότι τη φύση αυτή δεν την έχει ακόμα συνειδητοποιήσει και, επομένως, δεν μπορεί να εκφράσει παρά μόνο το μέρος εκείνο που έχει γνωρίσει και αποδεχτεί. Και αυτό, όποιο κι αν είναι, δεν είναι το όλο.

Απόλυτη δεκτικότητα, όπως αναπτύξαμε στα προηγούμενα κεφάλαια, είναι η αποδοχή κάθε θετικού και αρνητικού στοιχείου και η συνεχής εργασία για την όλο και μεγαλύτερη βελτίωσή του, με τελικό στόχο την ολοκληρωτική του λύτρωση από τους περιορισμούς του. Τα υποπεδία αυτής της θέσης, παρ' όλες τις διαβαθμίσεις και τις μεταξύ

τους διαφορές, έχουν το κοινό γνώρισμα ότι δεν είναι το απόλυτο και, εφόσον δεν είναι αυτό, υπόκεινται όλα σε κάποιες δεσμεύσεις, οι οποίες, αν δε διαλυθούν, μπορεί να γίνουν η αιτία για νέες, μεγαλύτερες δεσμεύσεις.

Αν για παράδειγμα μια γυναίκα είναι αφοσιωμένη στα παιδιά της, αλλά δεν αισθάνεται όμοια και για τον άντρα της, τότε παραμένει δέσμια σε ένα πεδίο μερικής δεκτικότητας. Η μερική δεκτικότητα, όμως, μπορεί να γίνει ακόμα μικρότερη, αν παρουσιαστεί κάποιο πρόβλημα. Η γυναίκα αυτή είναι πολύ πιθανόν, αν κάτι συμβεί στη σχέση της με τον άντρα της, να μεταθέσει τη μη αποδοχή που νιώθει γι' αυτόν και στα παιδιά της. Μπορεί, επίσης, η αφοσίωσή της σ' αυτά να μην είναι καθαρή, να υποκρύπτει κάποιες δικές της ασυνείδητες ή και συνειδητές ανάγκες. Γιατί, όποιος έχει περάσει στην αληθινή αφοσίωση, δεν κάνει διαχωρισμούς, αλλά την εκφράζει όμοια προς όλους και όλα.

Κεντρικός άξονας της ύπαρξης όλων των γυναικών, σύμφωνα με όσα αναφέραμε, είναι η καρδιά που αποδέχεται τα πάντα, τα παίρνει μέσα της και εργάζεται συνεχώς για την κάθαρσή τους. Δε λειτουργούν οι περισσότερες γυναίκες από την κεντρική θέση του εαυτού τους, αλλά απομακρύνονται από αυτήν και περιστρέφονται γύρω της, αποδεχόμενες μόνο κάποια μέρη του συνόλου των όψεων, αυτά που θέλουν να δεχτούν κάθε φορά. Επειδή, λόγω άγνοιας, δεν είναι στην απόλυτη αποδοχή, βρίσκονται στην ανάγκη, στη στέρηση, στο ανικανοποίητο πεδίο. Θεωρούν, λανθασμένα βέβαια, ότι θα βρουν την πληρότητα απορρίπτοντας όσα

δεν τους αρέσουν και γι' αυτό το λόγο δεν εργάζονται για την αφομοίωσή τους στην καρδιά, δεν τους δίνουν το λυτρωτικό ρεύμα της αγάπης. Η στάση αυτή δεν εκφράζεται μόνο από τις γυναίκες εκείνες που έχουν στερηθεί πολλά πράγματα, είναι μια στάση κοινή σε όλες, εκτός των ελάχιστων λυτρωμένων γυναικών, που εκφράζουν το καθαρό οντολογικό πεδίο. Δεν έχει τόση σημασία το ποσοστό της απόρριψης κάποιων πραγμάτων, γιατί και το ελάχιστο ποσοστό οδηγεί σε μια αντίστοιχη προσκόλληση σε κάποια άλλα πράγματα. Δημιουργεί, δηλαδή, κι αυτό μια επιθυμία και, επομένως, μια στέρηση, που, όπως είναι φυσικό, μειώνει την πληρότητα.

Τι είναι η γυναίκα, η οποιαδήποτε γυναίκα, οποιασδήποτε εποχής, φυλής και ηλικίας; Είναι το απόλυτο και το μερικό ταυτόχρονα, αλλά όχι εναρμονισμένα, παρά σε κάποιο βαθμό μόνο. Είναι η οντολογική φύση και οι προβολές της, οι οποίες, μη έχοντας συνειδητοποιήσει την οντότητά τους, βρίσκονται σε στέρηση. Είναι η απέραντη αγκαλιά που δεν της λείπει τίποτα, αφού τα πάντα είναι μέσα της, και η μικρή αγκαλιά που αρνείται πολλά και, έτσι, παραμένει στην ανάγκη. Είναι το διπλό πεδίο της ανθρώπινης γυναικείας φύσης, πλασμένο για να αγκαλιάζει τα πάντα, το οποίο, όμως, δεν έχει ακόμα ολοκληρώσει τη μαθητεία που το εκπαιδεύει να περάσει σ' αυτήν τη θέση. Αυτό είναι όλες οι γυναίκες. Αυτό είναι και κάθε γυναίκα, δυνάμει θεία και λυτρωμένη, αλλά ακόμα αλύτρωτη και στερημένη.

Πέρα από τη στέρηση, πέρα από την άρνηση, υπάρχει η ολοκληρωμένη γυναίκα, η ενωμένη, η μία γυναίκα, που μέσα στο είναι της εμπεριέχει όλες τις άλλες, με όλες τις ανάγκες και τις στερήσεις τους. Είναι το ύψιστο πρότυπο της σοφίας και της αγάπης, το οποίο προβάλλεται και σε μια ανθρώπινη μορφή, αλλά είναι κάτι πέρα και από τον άνθρωπο. Είναι ένα πεδίο συνείδησης με εύρος απέραντο, συμπαντικό, που διαχέεται στα πάντα και βρίσκεται μέσα τους, μέσα σε όλα τα όντα. Είναι η γυναικεία φύση στην ολοκλήρωσή της, η μία και μοναδική γυναικεία υπόσταση, η ουσία της και όλες οι μορφές της. Εναρμονισμένες οι όψεις με την ουσία στο επίπεδο αυτό, δεν είναι όψεις ανάγκης αλλά είναι συνειδητές δικές της προβολές. Εκεί η στέρηση διαλύεται στην πληρότητα, ο φόβος διαλύεται στην αφοβία και το μίσος στην αγάπη, στη γυναικεία φύση που αφομοιώνει τα πάντα.

Ποια είναι αυτή η ολοκληρωμένη γυναίκα; Είναι ένα ον εξωπραγματικό, απόμακρο; Είναι άνθρωπος με σάρκα και οστά ή μήπως είναι μόνο μια ιδεατή κατάσταση, που ποτέ δεν μπορεί να γίνει πραγματικότητα; Τίποτα δεν είναι εξωπραγματικό, όλα υπάρχουν μέσα μας. Η δύναμή μας είναι η δύναμη της ζωής, του κόσμου, του Θεού, παρόλο που αυτό μπορεί να μην το γνωρίζουμε ή να μην το κατανοούμε. Τη δύναμη της αγάπης βιώνει η γυναίκα, και τη βιώνει να αναβλύζει από μέσα της, όσες φορές ξεχνά τις αδύναμες όψεις της κι αφήνεται στο ρεύμα της ζωής. Είναι οι στιγμές που η καρδιά της συντονίζει τους παλμούς της με

τους παλμούς της καρδιάς όλων των γυναικών. Βιώνει την ευτυχία μιας μητέρας που παντρεύει την κόρη της και συμπαραστέκεται στον πόνο μιας άλλης που το παιδί της είναι άρρωστο. Στρέφει τη σκέψη της στα βάσανα του κόσμου και εύχεται με όλο της το είναι να βρεθεί η λύση γι' αυτά. Αφιερώνει το χρόνο της στον άρρωστο και το δυστυχισμένο, κάνοντας ό,τι μπορεί για να τον βοηθήσει.

Αυτές οι στιγμές, που άλλοτε έρχονται και φεύγουν αμέσως κι άλλοτε γίνονται ώρες, μέρες, βδομάδες, είναι η απόδειξη για την ύπαρξη της καθαρής γυναικείας φύσης και για τη δυνατότητα ανάδυσής της από κάθε γυναίκα. Αν οι στιγμές μπορούν να γίνουν μέρες, γιατί να μην μπορούν να γίνουν και χρόνια, να μη γίνουν ολόκληρη ζωή; Κι αν η ζωή γίνει μια σταθερή ανταπόκριση στην ανάγκη του άλλου, τότε δεν υπάρχει πια άλλος. Υπάρχει ο ένας εαυτός, η μία γυναίκα που βρίσκεται μέσα σε όλες τις γυναίκες. Κι όταν αυτές χείρονται, λυπούνται, φοβούνται, υποφέρουν, πάλι η μία γυναίκα είναι όλα αυτά. Είναι η ανάγκη, η γυναικεία όψη της ανθρωπότητας, που δεν έχει ακόμα μάθει να ζει στην πληρότητα. Κι αυτή η όψη, με όποια μορφή κι αν εκδηλώνεται, από οποιονδήποτε κι αν εκφράζεται, είναι πάντα ένα μη συνειδητοποιημένο μέρος της μίας γυναίκας, της λυτρωμένης, που εργάζεται για να τη λυτρώσει και αυτήν.

Μία η φύση της γυναίκας, με αμέτρητες γυναικείες μορφές. Άτομα με ξεχωριστές προσωπικότητες, ιδιαιτερότητες, ανάγκες, αποτυχίες και επιτυχίες. Γυναικείες παρουσίες σε

διάφορα επίπεδα ανάπτυξης, γνώσης, συνειδητότητας, που εκπαιδεύονται να γνωρίσουν την αληθινή ύπαρξή τους. Το στάδιο εξέλιξής τους, οι μεταξύ τους διαφορές, οι αντιθέσεις και οι ομοιότητές τους δεν είναι παρά συνέπεια της άγνοιας για την ομοούσια φύση τους. Κι αυτή βρίσκεται στο βάθος του είναι τους, κάνει για λίγο την εμφάνισή της, κρύβεται πάλι πίσω από τις όψεις της, επανεμφανίζεται πιο καθαρή και κάποτε αναδύεται ολοκληρωτικά. Τότε, η γυναίκα εκείνη, το ξεχωριστό εκείνο άτομο που έχει περάσει σ' αυτήν την ολοκλήρωση, γνωρίζει την αλήθεια. Ξέρει ότι εαυτός της είναι όλες οι γυναίκες, αλλά και όλοι οι άντρες που χρειάζονται την αγάπη και τη δεκτικότητά της. Δεν υπάρχει πια για τη γυναίκα αυτή η ανάγκη του άλλου, το παιδί του άλλου, ο πόνος του ή η ευτυχία του, υπάρχει μόνο η οντότητα, που είναι όλοι και όλα, είναι και ο εαυτός της.

Πόσες γυναίκες πάνω στον πλανήτη πρέπει να κατακτήσουν αυτό το συνειδησιακό εύρος, για να αναδυθεί η οντολογική γυναικεία φύση; Μία, εκατό, χίλιες, ένα εκατομμύριο; Ένας σοφός είχε πει κάποτε ότι, αν σε κάθε χώρα της γης ζούσε ένας άγιος, όλη η ανθρωπότητα θα λυτρωνόταν από τα δεινά της, καθώς το ρεύμα της αγιοσύνης του θα περνούσε στη συνείδηση των ανθρώπων, θα διεύρυνε την καρδιά και το νου τους και θα τους οδηγούσε στην απελευθέρωση από τις αδυναμίες. Μπορούμε κι εμείς να κάνουμε μια παρόμοια σκέψη και να θεωρήσουμε ότι σε κάθε χώρα αναδύεται μια γυναίκα-οντότητα, μια γυναίκα που θα φέρει σημαντικές αλλαγές σε όλα τα πλανητικά θέμα-

τα. Ποια, όμως, θα είναι αυτή η γυναίκα; Κάποια άλλη και όχι εμείς οι ίδιες; Κάποια άγνωστη, με την οποία δεν έχουμε καμιά σχέση, αλλά στην οποία εναποθέτουμε αυτήν την ευθύνη; Αρκεί να περιοριστούμε σε μια ευχή, πιστεύοντας ότι με αυτήν εκπληρώνουμε το καθήκον μας; Αν όμως, την ίδια στάση έχουν όλες οι γυναίκες, αν η μία μεταθέτει στην άλλη το έργο της ολοκλήρωσης, τότε δε θα γίνει ποτέ καμιά ουσιαστική αλλαγή.

Ας σκύψει κάθε γυναίκα βαθιά μέσα στο είναι της κι ας αναζητήσει την κρυμμένη δύναμή της. Ας πάψει να περιμένει τη λύτρωση από τους άλλους, γιατί αυτή βρίσκεται μόνο μέσα της. Κι αυτή είναι η λυτρωμένη φύση της, η μία υπέρτατη γυναικεία φύση, που ζητά και πρέπει να αναδυθεί από κάθε γυναίκα. Και κάθε γυναίκα δεν είναι παρά μόνο η μία γυναίκα. Όταν αυτό γίνει γνώση και συνείδηση, τα μίσση θα σβήσουν, τα πάθη θα μετουσιωθούν σε αγάπη, οι στερήσεις θα εκλείψουν. Τότε η γυναικεία καρδιά θα ενωθεί με τη μία καρδιά, που πάλλεται σε όλα τα σώματα, την καρδιά του Θεού, που με σοφία και αγάπη εκπαιδεύει τις όψεις της γυναικείας Του φύσης στην ολοκληρωτική ένωση μαζί Του.